

การพัฒนาชุดฝึกทักษะการขับร้องเพลงไทยขั้นพื้นฐานตามแนวคิดของเดฟ สำหรับนักศึกษาสาขาวิชา
ดนตรีศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนครศรีอยุธยา
Development of Basic Thai Singing Skill Training Set Based on Dave's Concept for Music
Education Students, Phranakhon Si Ayutthaya Rajabhat University

นภัสนันท์ จุณนเกษ
ปานหทัย วัชรวิงศ์ ณ อยุธยา
สาขาวิชาดนตรีศึกษา คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนครศรีอยุธยา
Naphatsanan Junnaket
Panhathai Watchareewong N Ayutthaya
Department of Music Education, Faculty of Humanities and Social Sciences,
Phranakhon Si Ayutthaya Rajabhat University
Corresponding E-mail: palmhatai@gmail.com

วันที่รับบทความ: 21 สิงหาคม 2568; วันแก้ไขบทความ 28 สิงหาคม 2568; วันที่ตอบรับบทความ: 29 สิงหาคม 2568
Received: August 21, 2025; Revised: August 28, 2025; Accepted: August 29, 2025

บทคัดย่อ

การสอนขับร้องเพลงไทย เป็นกระบวนการที่ต้องอาศัยทักษะการฟัง การใช้เสียง และการเคลื่อนไหวร่างกายในการเปล่งเสียงอย่างเหมาะสม นักศึกษาสาขาวิชาดนตรีศึกษา จำเป็นต้องพัฒนาทักษะเหล่านี้อย่างเป็นระบบ เพื่อให้เกิดความชำนาญ และสามารถนำไปใช้ในการบรรเลงและการขับร้องเพลงไทยได้อย่างถูกต้อง และมีคุณภาพ การสอนในรายวิชาการขับร้องเพลงไทยขั้นพื้นฐานที่ผ่านมา ผู้วิจัยพบว่านักศึกษาส่วนใหญ่ยังมีความรู้และทักษะพื้นฐานด้านการขับร้องเพลงไทยไม่เพียงพอ การเรียนการสอนแบบรวมกลุ่มเดียวโดยไม่จัดลำดับขั้นของทักษะ ทำให้ผู้เรียนบางส่วนไม่สามารถพัฒนาทักษะได้ตามเป้าหมาย เพื่อแก้ไขปัญหาดังกล่าว การพัฒนาชุดฝึกทักษะการขับร้องเพลงไทยขั้นพื้นฐานตามแนวคิดของเดฟ สำหรับนักศึกษาสาขาวิชาดนตรีศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนครศรีอยุธยา จึงเป็นแนวทางที่เหมาะสม เนื่องจากแนวคิดดังกล่าวเน้นการพัฒนาทักษะอย่างเป็นลำดับ ซึ่งช่วยให้การฝึกทักษะการขับร้องเพลงไทยเป็นระบบมากขึ้น

บทความวิจัยเรื่อง การพัฒนาชุดฝึกทักษะการขับร้องเพลงไทยขั้นพื้นฐาน ตามแนวคิดของเดฟ สำหรับนักศึกษาสาขาวิชาดนตรีศึกษา มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) หาประสิทธิภาพของชุดฝึกทักษะตามเกณฑ์ 80/80 2) เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในการขับร้องเพลงไทย ก่อนและหลังใช้ชุดฝึกทักษะ 3) ศึกษาความพึงพอใจในการใช้ชุดฝึกทักษะ กลุ่มตัวอย่าง คือนักศึกษาสาขาวิชาดนตรีศึกษาชั้นปีที่ 1 จำนวน 15 คน โดยคัดเลือกแบบเจาะจง เครื่องมือวิจัยคือ ชุดฝึกทักษะการขับร้องเพลงไทยขั้นพื้นฐาน ตามแนวคิดของเดฟ ผลการศึกษาค้นพบว่า 1) ประสิทธิภาพของชุดฝึกทักษะ มีประสิทธิภาพเฉลี่ย 84.56/80.40 สูงกว่าเกณฑ์ 80/80 2) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียน ของการสอนด้วยชุดฝึกทักษะการขับร้องเพลงไทยขั้นพื้นฐานตามแนวคิดของเดฟ สำหรับนักศึกษาสาขาวิชาดนตรีศึกษา พบว่า นักศึกษามีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 3) ความพึงพอใจของนักศึกษา ที่มีต่อชุดฝึกทักษะการขับร้องเพลงไทยขั้นพื้นฐาน ตามแนวคิดของเดฟ สำหรับนักศึกษาสาขาวิชาดนตรีศึกษา โดยภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุดโดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.58

คำสำคัญ : ชุดฝึกทักษะ; การขับร้องเพลงไทย; แนวคิดของเดฟ; ดนตรีศึกษา

Abstract

Teaching Thai singing requires the development of listening skills, vocal use, and appropriate body movement to produce vocal sounds. Music education students need to systematically develop these skills to achieve proficiency and be able to apply them to playing and singing Thai songs accurately and with quality. In previous Basic Thai Singing courses, researchers found that most students lacked sufficient basic knowledge and skills in singing Thai songs. Teaching in single groups without sequential skill development prevented some students from achieving their desired skills. To address this issue, developing a Basic Thai Singing Skills Training Kit based on Dave's concept for music education students at Phranakhon Si Ayutthaya Rajabhat University is an appropriate approach. This approach emphasizes sequential skill development, which facilitates more systematic Thai singing skills training.

This research article, "Developing a Basic Thai Singing Skills Training Kit Based on Dave's Concept for Music Education Students," aimed to: 1) determine the effectiveness of the training kit based on the 80/80 criterion; 2) compare Thai singing performance before and after using the training kit; and 3) examine satisfaction with the training kit. The sample consisted of 15 first-year music education students, selected purposively. The research instrument was a basic Thai singing skills training set based on Dave's concept. The results of the study found that 1) the efficiency of the skill training set had an average efficiency of 84.56/80.40, higher than the criterion of 80/80. 2) The academic achievement between before and after learning of teaching with a basic Thai singing skills training set based on Dave's concept for music education students found that students' academic achievement after learning was higher than before learning with a statistical significance level of .05. 3) The students' satisfaction with the basic Thai singing skills training set based on Dave's concept for music education students was at the highest level overall with an average of 4.58.

Keywords: Thai Singing Training Set; Basic Singing Skills; Dave's Concept; Music Education

บทนำ

การขับร้องเพลงไทยมีพัฒนาการอย่างเป็นลำดับขั้น โดยปรับเปลี่ยนลักษณะของคำประพันธ์ ที่ใช้เป็นบทร้องให้มีความประณีตและซับซ้อนขึ้น ตามสถาบันที่บทเพลงนั้นเกิดขึ้น ซึ่งแต่ละแห่งมีอิทธิพลต่อการพัฒนาภาษา สำนวน สีสาว จังหวะ และทำนองของบทเพลงไทย (มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช, 2533) การขับร้องเพลงไทยเป็นศิลปะขั้นสูงที่ต้องอาศัยความประณีตและทักษะเฉพาะตัว ผู้ขับร้องแต่ละคนจึงมีเทคนิคและลีลาที่แตกต่างกันไป เอกลักษณ์สำคัญของการขับร้องเพลงไทยคือ การเอื้อน ซึ่งเป็นการสร้างความไพเราะให้กับทำนองเพลงโดยไม่จำเป็นต้องมีคำร้อง การเอื้อนประกอบด้วยการเปล่งเสียงหลายระดับ เช่น เออ เออ

อ้อ อ้อ เอ็ง เอง เอ็ง เงย เอย นักศึกษาจำเป็นต้องรู้ว่าเสียงเอื้อนแต่ละแบบ ควรใช้ในจุดใดของบทเพลง พร้อมทั้งฝึกฝนเทคนิคการเอื้อนให้ถูกต้อง

ปัจจุบัน วิชาดนตรีได้รับการยอมรับว่าเป็นวิชาที่มีเนื้อหาสาระสำคัญในระดับอุดมศึกษา เนื่องจากเป็นการศึกษาที่มุ่งเน้นทั้งทฤษฎีดนตรี และการปฏิบัติดนตรีเชิงลึก เพื่อพัฒนาทักษะทางดนตรีอย่างเป็นระบบ วิชาดนตรีได้รับการบรรจุลงในหลักสูตรตั้งแต่ระดับปฐมวัย เพื่อให้ผู้เรียนได้เข้าถึงสุนทรียศาสตร์และเข้าใจแก่นแท้ของดนตรีตั้งแต่วัยเด็ก ซึ่งมีผลโดยตรงต่อพัฒนาการทางด้านสมอง อารมณ์ ร่างกาย และจิตใจ ดังนั้น การเรียนดนตรีภาคปฏิบัติจึงเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับเด็กทุกคน เพราะมีส่วนช่วยเป็นเครื่องมือในการพัฒนาคุณภาพชีวิตและขัดเกลาจิตใจ (จิรภัทร ถิ่นทะเล, 2563)

หลักสูตรดนตรีศึกษา (Music Education) มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนครศรีอยุธยา มุ่งเน้นการสอนดนตรี เช่น การเป็นครูสอนดนตรี ศึกษาหลักการเรียนการสอน วิธีฝึกสอน และจิตวิทยาการเรียนรู้ทางดนตรี ศึกษาเชิงลึก ทั้งทฤษฎีปฏิบัติ และการวิเคราะห์ดนตรี ครอบคลุมศาสตร์ต่างๆที่เกี่ยวข้อง เพื่อเป็นครูดนตรีในอนาคต โดยเนื้อหาในหลักสูตรนั้น นักศึกษาจะต้องเรียนรู้ศาสตร์ทางดนตรีรอบด้าน มีความรู้กว้างขวางทั้งดนตรีไทยและตะวันตก ผู้วิจัยในฐานะผู้สอนรายวิชาการขับร้องเพลงไทยชั้นพื้นฐาน สาขาวิชาดนตรีศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนครศรีอยุธยา ประสบปัญหาในการจัดการเรียนการสอน จากการสำรวจพบว่า นักศึกษากว่า 85% ไม่มีพื้นฐานการขับร้องเพลงไทย ไม่เข้าใจวิธีการออกเสียง การเอื้อน การผันเสียง ส่งผลให้การเรียนการสอน ไม่เป็นไปตามเป้าหมายที่คาดหวังไว้ ด้วยเหตุนี้ ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะพัฒนาชุดฝึกทักษะการขับร้องเพลงไทยชั้นพื้นฐาน ตามแนวคิดของเดฟ สำหรับนักศึกษาสาขาวิชาดนตรีศึกษา เพื่อนำไปใช้ในกิจกรรมการเรียนการสอนในรายวิชาดังกล่าว เพื่อสร้างพื้นฐานการขับร้องเพลงไทยที่ถูกต้องที่ถูกต้อง การพัฒนาชุดฝึกทักษะการขับร้องเพลงไทยชั้นพื้นฐาน ตามแนวคิดของเดฟ สำหรับนักศึกษาสาขาวิชาดนตรีศึกษา จะช่วยเสริมสร้างสมรรถนะทางดนตรี ทั้งด้านการฟัง การควบคุมเสียง การใช้ร่างกายในการเปล่งเสียง อีกทั้งยังช่วยให้ผู้เรียนสามารถฝึกซ้อมอย่างเป็นระบบและต่อเนื่อง

การพัฒนาชุดฝึกทักษะการขับร้องเพลงไทยชั้นพื้นฐาน ตามแนวคิดของเดฟ สำหรับนักศึกษาสาขาวิชาดนตรีศึกษา ยังทำหน้าที่เป็นเครื่องมือสนับสนุนผู้สอนในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนอย่างมีประสิทธิภาพ นักศึกษาที่สามารถขับร้องได้ถูกต้องตามแบบฝึก พัฒนาทักษะการขับร้องเพลงไทยในระดับที่สูงขึ้น และการชื่นชมคุณค่าความงามเชิงสุนทรียภาพ ซึ่งจะส่งผลต่อการพัฒนาทักษะด้านอื่น ๆ ของนักศึกษาในอนาคตด้วย

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

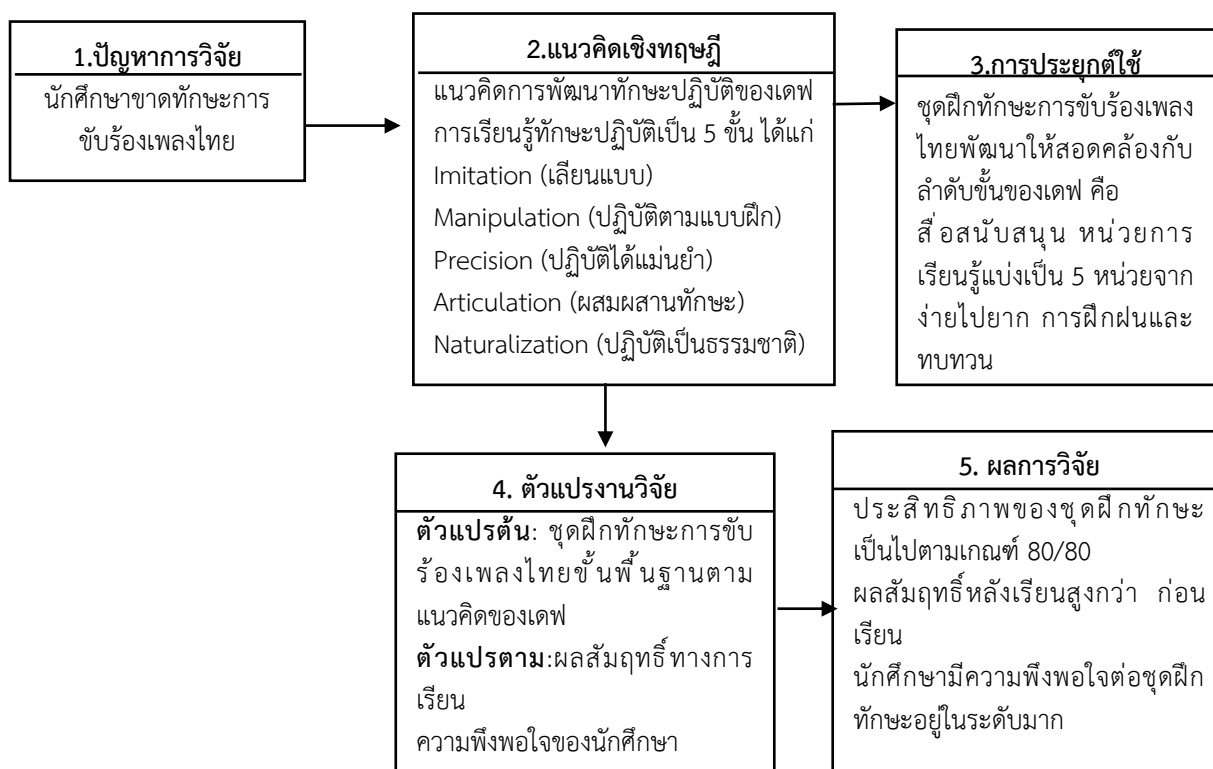
1. เพื่อหาประสิทธิภาพของชุดฝึกทักษะการขับร้องเพลงไทยชั้นพื้นฐาน ตามแนวคิดของเดฟสำหรับนักศึกษาสาขาวิชาดนตรีศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนครศรีอยุธยา ตามเกณฑ์ 80/80
2. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์การขับร้องเพลงไทย ก่อนและหลังการใช้ชุดฝึกทักษะการขับร้อง เพลงไทยชั้นพื้นฐาน ตามแนวคิดของเดฟ สำหรับนักศึกษาสาขาวิชาดนตรีศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนครศรีอยุธยา
3. เพื่อศึกษาความพึงพอใจ ในการใช้ชุดฝึกทักษะการขับร้องเพลงไทยชั้นพื้นฐาน ตามแนวคิดของเดฟ สำหรับนักศึกษาสาขาวิชาดนตรีศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนครศรีอยุธยา

ทบทวนวรรณกรรม

การศึกษาวิจัยเรื่อง การพัฒนาชุดฝึกทักษะการขับร้องเพลงไทยชั้นพื้นฐาน ตามแนวคิดของเดฟ สำหรับนักศึกษาสาขาวิชาดนตรีศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนครศรีอยุธยา ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยตลอดจนทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง ดังต่อไปนี้

1. หลักสูตรดนตรีศึกษาและทฤษฎีการเรียนรู้ทางดนตรี หลักสูตรดนตรีศึกษา (มคอ 2) มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนครศรีอยุธยา ทฤษฎีการเรียนรู้กับการสอนดนตรีของนักการศึกษาเช่น เอมีลี ซาคส์ ดาลโครซ ชูชุกิ ซิมสันต์ ฯลฯ
2. ทักษะทางดนตรี องค์ประกอบของการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติ วิธีการฝึกทักษะปฏิบัติทางดนตรี แนวการจัดกิจกรรมดนตรีในระดับประถมศึกษา มัธยมศึกษาและอุดมศึกษา
3. สื่อออนไลน์หรือสื่อสังคม (Social Media) ความสำคัญของสื่อออนไลน์ ประโยชน์ของสื่อออนไลน์ การเข้าถึงสื่อออนไลน์เพื่อการจัดการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ
4. การวัดผลและประเมินผล ทักษะทางดนตรี
5. ชุดฝึกทักษะ ความหมายของชุดฝึกทักษะ ขั้นตอนการสร้างชุดฝึกทักษะ ประสิทธิภาพของชุดฝึกทักษะ ประโยชน์ของชุดฝึกทักษะ
6. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ความหมายของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน แนวทางการวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ขั้นตอนการสร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
7. ความพึงพอใจ ความหมายของความพึงพอใจ ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับความพึงพอใจ ความสำคัญของความพึงพอใจ แนวทางการวัดความพึงพอใจ

กรอบแนวคิดการวิจัยเรื่อง

แผนภาพที่ 1 กรอบแนวคิดการวิจัย

วิธีดำเนินการวิจัย

งานวิจัยเรื่อง “การพัฒนาชุดฝึกทักษะการขับร้องเพลงไทยชั้นพื้นฐาน ตามแนวคิดของเดฟสำหรับ นักศึกษาสาขาวิชาดนตรีศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนครศรีอยุธยา” นี้ ผู้วิจัยได้ใช้ระเบียบวิธีวิจัย

1. รูปแบบการวิจัย ผู้วิจัยใช้ระเบียบวิธีวิจัยแบบกึ่งทดลอง (Quasi-Experimental Research) โดยผู้วิจัยได้ดำเนินการ ตามขั้นตอนคือ

ขั้นตอนที่ 1 การพัฒนาและหาคุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ขั้นตอนที่ 2 การทดลองใช้เครื่องมือ การพัฒนาชุดฝึกทักษะ ซึ่งต้องการหลักฐานเชิงปริมาณ การพัฒนาชุดฝึกทักษะการขับร้องเพลงไทยชั้นพื้นฐานดังกล่าว ก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงในทักษะจริงหรือไม่ ในสภาพชั้นเรียนจริงไม่สามารถสุ่มกลุ่มได้เสมอไป (intact classes) ดังนั้นการวิจัยกึ่งทดลอง (one-group pretest-posttest) จึงเป็นรูปแบบที่สมเหตุสมผล และสามารถปฏิบัติได้จริงในสถานศึกษา โดยการใช้การทดลองแบบ One Group Pretest-Posttest Design

2. ขอบเขตของการวิจัย มุ่งเน้นการพัฒนาชุดฝึกทักษะการขับร้องเพลงไทยชั้นพื้นฐาน ตามแนวคิดของเดฟ สำหรับนักศึกษาสาขาวิชาดนตรีศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนครศรีอยุธยา

3. ประชากร คือ นักศึกษาสาขาวิชาดนตรีศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนครศรีอยุธยา กลุ่มตัวอย่าง คือ นักศึกษาชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาดนตรีศึกษา จำนวน 15 คน โดยการคัดเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling)

4. ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย

ตัวแปรอิสระ ได้แก่ การพัฒนาชุดฝึกทักษะการขับร้องเพลงไทยชั้นพื้นฐาน ตามแนวคิดของเดฟ สำหรับนักศึกษาสาขาวิชาดนตรีศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนครศรีอยุธยา

ตัวแปรตาม ได้แก่

4.1 ประสิทธิภาพของชุดฝึกทักษะการขับร้องเพลงไทยชั้นพื้นฐานตามแนวคิดของเดฟ สำหรับนักศึกษาสาขาวิชาดนตรีศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนครศรีอยุธยา

4.2 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนโดยใช้ชุดฝึกทักษะการขับร้องเพลงไทยชั้นพื้นฐาน ตามแนวคิดของเดฟ สำหรับนักศึกษาสาขาวิชาดนตรีศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนครศรีอยุธยา

5. เครื่องมือวิจัย ชุดฝึกทักษะการขับร้องเพลงไทยชั้นพื้นฐาน ตามแนวคิดของเดฟ แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (ก่อนและหลังเรียน) และแบบสอบถามความพึงพอใจของนักศึกษา

6. การเก็บรวบรวมข้อมูล ใช้การทดลองกับกลุ่มทดลองเพียงกลุ่มเดียว โดยมีขั้นตอนดังนี้ การทดสอบก่อนเรียน (Pretest) การจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ชุดฝึกทักษะการขับร้องเพลงไทยชั้นพื้นฐาน ตามแนวคิดของเดฟ การทดสอบหลังเรียน (Posttest) เพื่อเปรียบเทียบกับผลการทดสอบก่อนเรียน การเก็บข้อมูลความพึงพอใจของนักศึกษา ที่มีต่อชุดฝึกทักษะการขับร้องเพลงไทยชั้นพื้นฐาน ตามแนวคิดของเดฟ โดยผู้วิจัยได้ดำเนินการทดลอง โดยแบ่งเป็น 3 ระยะคือ

ระยะก่อนทดลองผู้วิจัยศึกษา รวบรวมข้อมูล ดำเนินการสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจ จากนั้นจึงนำมาทดลองใช้กับนักศึกษาสาขาวิชาดนตรีศึกษาชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนครศรีอยุธยา ผู้วิจัยให้กลุ่มประชากรที่จะศึกษาทำแบบวัดทักษะก่อนเรียน จากนั้นเก็บผลการทดสอบไว้เพื่อนำไปเปรียบเทียบกับผลการทดสอบหลังเรียน

ระยะทดลอง ผู้วิจัยทำการทดลองกับกลุ่มประชากรที่จะศึกษา ด้วยวิธีการสอนโดยใช้ชุดฝึกทักษะการขับร้องเพลงไทยชั้นพื้นฐาน ตามแนวคิดของเดฟ เป็นเวลา 5 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 4 ครั้ง ครั้งละ 1 ชั่วโมง คิดเป็น 20 ชั่วโมง โดยผู้วิจัยจะสังเกตพัฒนาการของกลุ่มประชากรที่ศึกษาในแต่ละสัปดาห์ ว่ามีพัฒนาการในการขับร้องเพลงไทยเพิ่มขึ้นมากน้อยเพียงไร

ระยะหลังทดลองผู้วิจัยให้กลุ่มประชากรที่จะศึกษา ทำแบบวัดทักษะหลังเรียน และนำผลที่ได้มาวิเคราะห์ข้อมูล

การพัฒนาชุดฝึกทักษะการขับร้องเพลงไทยชั้นพื้นฐาน ตามแนวคิดของเดฟ สำหรับนักศึกษาสาขาวิชาดนตรีศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนครศรีอยุธยา นั้น ผู้วิจัยกำหนดไว้ 5 หน่วยคือ

ตารางที่ 1 แสดงการพัฒนาชุดฝึกทักษะการขับร้องเพลงไทยชั้นพื้นฐาน ตามแนวคิดของเดฟ

ระดับ	คำอธิบาย	การนำไปใช้
หน่วยที่ 1 Imitation (การเลียนแบบ)	นักศึกษาเลียนแบบพฤติกรรมหรือการกระทำจากแบบอย่างที่ได้เห็นหรือได้ยิน	นักศึกษาร้องเพลงตามครูโดยออกเสียงตามที่ได้ยินอย่างถูกต้อง
หน่วยที่ 2 Manipulation (การทำตามคำแนะนำ)	นักศึกษาปฏิบัติตามคำสั่งแนะนำ	นักศึกษาร้องเพลงไทยตามโน้ตที่กำหนด
หน่วยที่ 3 Precision (ความถูกต้องแม่นยำ)	นักศึกษาสามารถทำได้ถูกต้อง แม่นยำ และมีความมั่นใจมากขึ้น	นักศึกษาร้องเพลงไทยตรงตามทำนองและจังหวะ
หน่วยที่ 4 Articulation (เพิ่มความซับซ้อน)	นักศึกษาใช้ทักษะหลาย ๆ อย่างเข้าด้วยกัน และสามารถดัดแปลงได้	นักศึกษาร้องเพลงไทยกับวงดนตรีได้อย่างถูกต้องเหมาะสม
หน่วยที่ 5 Naturalization (ความเป็นธรรมชาติ)	นักศึกษาปฏิบัติได้คล่องแคล่ว เป็นธรรมชาติ และมีเอกลักษณ์ของตนเอง	นักศึกษาร้องเพลงได้อย่างอิสระ มีลีลาเฉพาะตัว และแสดงออกทางอารมณ์ได้สมบูรณ์

จากตารางที่ 1 แสดงให้เห็นถึงระดับพฤติกรรมด้านพิสัยทักษะตามแนวคิดของเดฟ (Dave, 1970) ซึ่งประกอบด้วย 5 ระดับ ได้แก่ การเลียนแบบ (Imitation) การทำตามคำแนะนำ (Manipulation) ความถูกต้องแม่นยำ (Precision) เพิ่มความซับซ้อน (Articulation) และความเป็นธรรมชาติ (Naturalization) โดยลำดับขั้นดังกล่าวสะท้อนถึงกระบวนการพัฒนาทักษะของผู้เรียนที่ค่อย ๆ ก้าวจากการเลียนแบบไปสู่การปฏิบัติด้วยความชำนาญและสามารถแสดงออกได้อย่างเป็นธรรมชาติและมีเอกลักษณ์เฉพาะตัว ซึ่งเหมาะสมอย่างยิ่งในการนำมาใช้เป็นแนวทางในการพัฒนาทักษะด้านดนตรี ที่ต้องอาศัยการฝึกฝนอย่างต่อเนื่องและเป็นระบบ (ทศนา แหมมณี, 2564)

7. การวิเคราะห์ข้อมูล ใช้สถิติพื้นฐาน เช่น ค่าเฉลี่ย (Mean) ร้อยละ (Percentage) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) ใช้ t-test แบบ Dependent เพื่อเปรียบเทียบคะแนนผลสัมฤทธิ์ก่อนและหลังการทดลอง และใช้แบบวัดทักษะโดยผู้สอนเป็นผู้สังเกตและให้คะแนน โดยพิจารณาคุณภาพเสียงและการขับร้อง ซึ่งเป็นปกติของวิชาดนตรีที่เป็นเรื่องของสุนทรียรส โดยต้องพิจารณาทักษะปฏิบัติอย่างเที่ยงตรงและยุติธรรมในการให้คะแนน (ณรุทธ์ สุทธจิตต์, 2540)

ผลการวิจัย

การพัฒนาชุดฝึกทักษะการขับร้องเพลงไทยชั้นพื้นฐานสำหรับนักศึกษา ตามแนวคิดของเดฟสาขาวิชาดนตรีศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนครศรีอยุธยา ผลการพัฒนาสรุปได้ดังนี้

1.การพัฒนาชุดฝึกทักษะการขับร้องเพลงไทยชั้นพื้นฐานตามแนวคิดของเดฟ สำหรับนักศึกษาสาขาวิชาดนตรีศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนครศรีอยุธยา ที่ผู้วิจัยได้สร้างขึ้น มีประสิทธิภาพ 84.56/80.40 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้

ตารางที่ 2 แสดงประสิทธิภาพของการพัฒนาชุดฝึกทักษะการขับร้องเพลงไทยชั้นพื้นฐานตามแนวคิดของเดฟ สำหรับนักศึกษา สาขาวิชาดนตรีศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนครศรีอยุธยา

ชุดฝึกทักษะการขับร้องเพลงไทยชั้น พื้นฐานตามแนวคิดของเดฟ	ระหว่างเรียน			หลังเรียน		
	คะแนน เต็ม	$\bar{X}$	ร้อยละ	คะแนน เต็ม	$\bar{X}$	ร้อยละ
หน่วยที่ 1 Imitation (การเลียนแบบ)	10	8.26	82.6			
หน่วยที่ 2 Manipulation (การทำตาม คำแนะนำ)	10	8.40	84			
หน่วยที่ 3 Precision (ความถูกต้องแม่นยำ)	10	8.56	85.6	25	20.10	80.40
หน่วยที่ 4 Articulation (เพิ่มความซับซ้อน)	10	8.50	85			
หน่วยที่ 5 Naturalization (ความเป็น ธรรมชาติ)	10	8.56	85.6			
รวมทั้ง 5 หน่วย	50	42.28	84.56			
ประสิทธิภาพ E1/E2 คือ 84.56/80.40						

2. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียน ด้วยชุดฝึกทักษะการขับร้องเพลงไทยชั้นพื้นฐานตามแนวคิดของเดฟ สำหรับนักศึกษาสาขาวิชาดนตรีศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนครศรีอยุธยา พบว่า นักศึกษามีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

3. นักศึกษากลุ่มเป้าหมาย มีความพึงพอใจต่อการเรียนด้วยชุดฝึกทักษะการขับร้องเพลงไทยชั้นพื้นฐานตามแนวคิดของเดฟ สำหรับนักศึกษาสาขาวิชาดนตรีศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนครศรีอยุธยา อยู่ในระดับมาก ทั้งนี้อาจเกิดจากนักศึกษาสาขาวิชาดนตรีศึกษา มีความพึงพอใจต่อการเรียนด้วยชุดฝึกทักษะการขับร้องเพลงไทยชั้นพื้นฐานตามแนวคิดของเดฟ ค่าเฉลี่ยโดยรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.44$, S.D. = 0.33) ดังแสดงในตารางที่ 3

ตารางที่ 3 แสดงความพึงพอใจของนักศึกษาต่อการพัฒนาชุดฝึกทักษะการขับร้องเพลงไทยชั้นพื้นฐาน ตามแนวคิดของเดฟ

รายการประเมิน	ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$)	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)	ระดับความพึงพอใจ
ด้านเนื้อหา	4.45	0.32	มาก
ด้านกิจกรรมการฝึก	4.43	0.35	มาก
ด้านความเหมาะสม	4.42	0.31	มาก
ค่าเฉลี่ยรวม	4.44	0.33	มาก

อภิปรายผล

การพัฒนาชุดฝึกทักษะการขับร้องเพลงไทยชั้นพื้นฐานตามแนวคิดของเดฟสำหรับนักศึกษาสาขาวิชาดนตรี มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนครศรีอยุธยา ผู้วิจัยได้นำมาอภิปรายผล ดังนี้

1. จากผลวิจัยพบว่า ประสิทธิภาพของการพัฒนาชุดฝึกทักษะการขับร้องเพลงไทยชั้นพื้นฐานตามแนวคิดของเดฟ สำหรับนักศึกษาสาขาวิชาดนตรี มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนครศรีอยุธยา ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น มีประสิทธิภาพ 84.56/80.40 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ 80/80 ที่กำหนดไว้ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ภัทรชัย บุญสุวรรณชัย (2567) การพัฒนาทักษะการอ่านโน้ตและทักษะการเล่นดนตรีไทย โดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดฟ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โดยออกแบบเครื่องมือตามลำดับขั้นในการจัดการเรียนการสอนตามแนวคิดของเดฟเช่นเดียวกัน ซึ่งผลการวิจัยพบว่า ประสิทธิภาพการสอนทักษะปฏิบัติของเดฟสูงขึ้นกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ รวมทั้ง อรรถวัตร ทิพย์เลิศ (2560) ได้ศึกษาการพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้เสริมสร้างทักษะการปฏิบัติกีตาร์ตามแนวคิดของเดฟ กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ผลการวิจัยพบว่า กิจกรรมการเรียนรู้เสริมสร้างทักษะการปฏิบัติกีตาร์ ตามแนวคิดของเดฟมีประสิทธิภาพ (80.38 /83.46) เป็นไปตามเกณฑ์ที่ตั้งไว้

2. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียน การสอนด้วยชุดฝึกทักษะการขับร้องเพลงไทยชั้นพื้นฐาน ตามแนวคิดของเดฟ สำหรับนักศึกษาสาขาวิชาดนตรีศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนครศรีอยุธยา พบว่านักศึกษามีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

การพัฒนาชุดฝึกทักษะการขับร้องเพลงไทยชั้นพื้นฐาน ตามแนวคิดของเดฟ ที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้น จึงมีความสอดคล้องกับทฤษฎีดังกล่าว โดยนักศึกษาได้รับการฝึกฝนจากจากหน่วยที่ 1 ไปจนถึงหน่วยที่ 5 ทำให้สามารถพัฒนาทักษะได้อย่างเป็นระบบ ด้วยปัจจัยดังกล่าว จึงทำให้ผลสัมฤทธิ์หลังเรียนโดยใช้ชุดฝึกทักษะการขับร้องเพลงไทยชั้นพื้นฐาน ตามแนวคิดของเดฟสูงกว่าก่อนเรียน

การนำเสนอที่นักศึกษาสามารถเข้าถึงได้ง่าย ทันสมัย น่าสนใจและเป็นเทคโนโลยีที่อยู่ในชีวิตประจำวันจะช่วยให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ในการพัฒนาทักษะการขับร้องเพลงไทยผ่านสื่อการเรียนรู้ส่งผลให้ผลสัมฤทธิ์ โดยใช้ชุดฝึกทักษะการขับร้องเพลงไทยตามแนวคิดของเดฟ สำหรับนักศึกษาสาขาวิชาดนตรีศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนครศรีอยุธยาหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน

3. กลุ่มเป้าหมาย มีความพึงพอใจต่อการเรียนด้วยชุดฝึกทักษะการขับร้องเพลงไทยชั้นพื้นฐานตามแนวคิดของเดฟ สำหรับนักศึกษาสาขาวิชาดนตรีศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนครศรีอยุธยาอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.44$, S.D. = 0.33) โดยภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุดโดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.58 ซึ่งสอดคล้องกับ

งานวิจัยของจุฑารัตน์ เต็นภูเขา (2566) เรื่องผลการจัดการเรียนรู้เรื่องร่างมาตรฐาน โดยใช้ทักษะปฏิบัติของเดพร่วมกับกระบวนการกลุ่มสัมพันธ์ ที่มีต่อทักษะปฏิบัตินาฏศิลป์และความคิดสร้างสรรค์ ผลการวิจัยพบว่า ผลของการปฏิบัตินาฏศิลป์หลังเรียนด้วยการจัดการเรียนรู้เรื่องร่างมาตรฐาน โดยใช้ทักษะปฏิบัติของเดพร่วมกับกระบวนการกลุ่มสัมพันธ์ ที่มีต่อทักษะปฏิบัตินาฏศิลป์และความคิดสร้างสรรค์ มีประสิทธิภาพที่สูงกว่าเกณฑ์ และความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้เรื่องร่างมาตรฐาน โดยใช้ทักษะปฏิบัติของเดฟอยู่ในระดับมาก รวมทั้งนิตยา ฤทธิ์โยธี (2550) ที่กล่าวถึงลักษณะของชุดฝึกทักษะว่า แบบฝึกทักษะต้องเกี่ยวข้องกับสิ่งที่เรียนมาแล้ว เหมาะสมกับระดับ วัยและความสามารถของผู้เรียน เข้าใจง่าย ใช้เวลาเหมาะสม และความพึงพอใจต่อชุดฝึกทักษะอยู่ในระดับมากเช่นเดียวกัน

สรุป

การสอนขับร้องเพลงไทยนั้น การสาธิตและการฝึกปฏิบัติเป็นสิ่งสำคัญมากในการเรียนรู้ของผู้เรียน เช่นเดียวกับที่กล่าวถึงในงานวิจัยนี้ การสาธิตการขับร้องโดยผู้สอนจะช่วยให้ผู้เรียนสามารถสังเกตและทำตามได้ทั้งการดูและการฟัง ซึ่งเป็นส่วนสำคัญในการเรียนรู้ทักษะการขับร้องเพลงไทย การที่ผู้เรียนสามารถจดจำวิธีการออกเสียงและรายละเอียดต่างๆ ของเสียงจะช่วยให้การขับร้องนั้นมีความสมบูรณ์มากยิ่งขึ้น

การพัฒนาชุดฝึกทักษะการขับร้องเพลงไทยขั้นพื้นฐาน ตามแนวคิดของเดฟ สำหรับนักศึกษาสาขาวิชาดนตรีศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนครศรีอยุธยา จึงเป็นกระบวนการเรียนรู้ที่เป็นระบบ เริ่มจากการเลียนแบบ การปฏิบัติตามคำแนะนำ การปฏิบัติอย่างแม่นยำ การผสมผสานทักษะ และการปฏิบัติอย่างเป็นธรรมชาติ ช่วยให้นักศึกษาสามารถพัฒนาทักษะการขับร้องเพลงไทยได้อย่างต่อเนื่องและมีประสิทธิภาพ การจัดลำดับหน่วยการเรียนรู้เช่นนี้ช่วยให้ผู้เรียนสามารถฟังและพิจารณาเสียงดนตรีอย่างละเอียด เข้าใจองค์ประกอบทางดนตรี และมองเห็นรายละเอียดในการขับร้องได้ชัดเจนยิ่งขึ้น ดังนั้น การนำ ชุดฝึกทักษะที่สอดคล้องกับแนวคิดของเดฟ มาใช้ประกอบการเรียนการสอน ไม่เพียงช่วยพัฒนาทักษะการขับร้องอย่างเป็นระบบ แต่ยังสนับสนุนการเรียนรู้ด้วยตนเอง (Self-directed Learning) ผ่านสื่อดิจิทัลทำให้ผู้เรียนสามารถฝึกฝนได้อย่างต่อเนื่อง และเกิดความเข้าใจเชิงลึกในทักษะการขับร้องเพลงไทย ผลลัพธ์นี้สอดคล้องกับแนวคิดการเรียนรู้เชิงสร้างสรรค์ (Constructivist Learning) และสะท้อนประสิทธิผลของการพัฒนาชุดฝึกทักษะการขับร้องเพลงไทยขั้นพื้นฐาน ตามแนวคิดของเดฟ ต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและทักษะปฏิบัติของนักศึกษาอย่างชัดเจน

ข้อเสนอแนะการวิจัย

1. รูปแบบการเรียนรู้ทักษะการขับร้องเพลงไทยขั้นพื้นฐานตามแนวคิดของเดฟ ควรมีการจัดเวลาให้ผู้เรียนได้มีการฝึกปฏิบัติแบบฝึกต่างๆ เพื่อให้เกิดความแม่นยำ และสามารถปฏิบัติได้อย่างเป็นธรรมชาติ
2. จากผลการวิจัยพบว่านักศึกษาที่เรียนชุดฝึกทักษะการขับร้องเพลงไทยขั้นพื้นฐาน ตามแนวคิดของเดฟ มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ดังนั้นผู้สอนควรเลือกใช้สื่อที่กระตุ้นให้นักศึกษาสนใจ เข้าถึงได้ง่าย ทั้งนี้ผู้สอนจะต้องคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคล ตลอดจนพื้นฐานหรือประสบการณ์เดิมของนักศึกษาแต่ละคน เพื่อพัฒนาการหาความรู้ของนักศึกษาให้มีประสิทธิภาพ

เอกสารอ้างอิง

- จิรภัทร ถิ่นทะเล. (2563). การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนโสตทักษะทางดนตรีด้วยชุดกิจกรรม เพื่อเสริมสร้างโสตทักษะทางดนตรีตามแนวคิดของโคคาย สำหรับนักเรียนชั้นร้องประสานเสียง โรงเรียนเปรมประชาพัฒนา. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาศิลปศึกษา. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร.
- จุฑารัตน์ เต็มภูเขา. (2566). ผลการจัดการเรียนรู้เรื่องร่างมาตรฐาน โดยใช้ทักษะปฏิบัติของเดฟร่วมกับกระบวนการกลุ่มสัมพันธ์ ที่มีต่อทักษะปฏิบัตินาฏศิลป์และความคิดสร้างสรรค์. วารสารวิจัยรำไพพรรณี, 17(2), 44-50.
- ชนันธร หิรัญเชาว์. (2561). การพัฒนาทักษะนาฏศิลป์ไทยและความคิดสร้างสรรค์ตามแนวคิดของเดฟ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนต้น. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต. กรุงเทพมหานคร.
- ณรุทธิ์ สุทธิจิตต์. (2540). แบบแผนและเครื่องมือวิจัยทางการศึกษา. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ทิตนา แคมมณี. (2564). ศาสตร์การสอน. (พิมพ์ครั้งที่ 25). กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- นิตยา ฤทธิ์โยธี. (2550). การพัฒนาชุดฝึกทักษะการติกลองชุดขั้นพื้นฐาน สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนวิถิธรรม แห่งมหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน. สกลนคร: มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร.
- ภัทรชัย บุญสุวรรณชัย. (2567). การพัฒนาทักษะการอ่านโน้ตและทักษะการเล่นดนตรีไทยโดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดฟ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2. วารสาร มจร อุบลปริทรรศน์, 9(3), 813-824.
- มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช. (2533). เอกสารการสอนชุดวิชาภาษาไทย 2 การประพันธ์ไทย หน่วยที่ 8-15. (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพมหานคร: กิ่งจันทร์การพิมพ์.
- อรรณวัตร ทิพย์เลิศ. (2560). การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้เสริมสร้างทักษะการปฏิบัติกีตาร์ตามแนวคิดของเดฟ กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการเรียนการสอน (แผนวิชาชีพครู). มหาสารคาม: มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม.
- Dave, R. H. (1970). Psychomotor levels. In R. J. Armstrong (Ed.), Developing and writing behavioral objectives. Tucson, AZ: Educational Innovators Press.